

62015CJ0453

TIESAS SPRIEDUMS (otr? pal?ta)

2016. gada 8. decembr? (*1)

“L?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu — Nodok?i — PVN — Direkt?va 2006/112/EK — 56. pants — Pakalpojumu sniegšanas vieta — J?dziens “[citas] l?dz?gas ties?bas” — Siltumn?cas efektu izrais?šo g?zu emisijas kvotu nodošana”

Lieta C?453/15

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Bundesgerichtshof (Feder?!? Augst?k? tiesa, V?cija) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2015. gada 22. j?lij? un kas Ties? re?istr?ts 2015. gada 24. august?, krimin?lproces? pret

A ,

B ,

piedaloties

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof .

TIESA (otr? pal?ta)

š?d? sast?v?: pal?tas priekšs?d?t?js M. Ileši?s [M. Ileši?], tiesneši A. Prehala [A. Prechal], A. Ross [A. Rosas], K. Toadere [C. Toader] un E. Jaraš?ns [E. Jaraši?nas] (referents),

?ener?ladvok?ts M. Vatel? [M. Wathelet],

sekret?rs M. Aleksejevs [M. Aleksejev], administrators,

?emot v?r? rakstveida procesu un 2016. gada 13. j?lija tiesas s?di,

?emot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

—

A v?rd? – M. Wulf un M. Langrock, Rechtsanwälte,

—

B v?rd? – A. Norouzi un O. Sahan, Rechtsanwälte,

—

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof v?rd? – P. Frank person?gi, k? ar? S. Heine, p?rst?ve,

—

Vācijas valdības vārds – T. Henze un K. Petersen, pārstāvji,

—

Grieķijas valdības vārds – E. Tsaousi un A. Dimitrakopoulou, pārstāves,

—

Eiropas Komisijas vārds – M. Wasmeier un M. Owsiany-Hornung, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 7. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1

Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopājo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 56. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

2

Šis līgums tika iesniegts kriminālprocesā pret A un B par viņu līdzdalību krāpšanā nodokļu jomā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3

PVN direktīvas 43. pants, kurš ietilpst tās 3. nodaļā, kas ietver normas par pakalpojumu sniegšanas vietu, 1. iedaļā “Vispārīgais noteikums”, ir noteikts, ka:

“Par pakalpojumu sniegšanas vietu uzskata vietu, kur ir pakalpojumu sniedzēja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kur tam ir pastāvīgā iestāde, no kuras veic pakalpojumu sniegšanu, vai ja nav šādas vietas vai pastāvīgās iestādes – tās pastāvīgās adreses vietu vai parasto dzīvesvietu.”

4

Šīs direktīvas 56. panta 1. punkts, kas ietilpst minētās 3. nodaļas 2. iedaļā, kurā ietverti šādie noteikumi, 5. apakšiedaļā “Dažādu pakalpojumu sniegšana”, ir noteikts:

“Attiecībā uz turpmāk norādītajiem pakalpojumiem, kurus sniedz pakalpojumu saņēmējiem, kas veic uzņēmējdarbību ārpus Kopienas, vai nodokļa maksātājiem, kas veic uzņēmējdarbību Kopienā, bet ne pakalpojumu sniedzēja valstī, pakalpojumu sniegšanas vieta ir vieta, kur ir pakalpojumu saņēmēja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kur tam ir pastāvīgā iestāde, kurai sniedz pakalpojumu, vai – ja tādā nav – pakalpojumu saņēmēja pastāvīgās adreses vieta vai parastā dzīvesvieta:

a)

autortiesību, patentu, licenču, preču zīmju un līdzīgu tiesību nodošana un tiesību pāreja;

[..].”

5

Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), 3. pantā ir ietverta šāda definīcija:

“Šajā direktīvā izmantotas šādas definīcijas:

a)

“kvota” nozīmē atļauju emitēt vienu tonnu oglekļa dioksīda ekvivalenta noteiktā periodā, un tā ir derīga vienīgi šajā direktīvā izvirzītajiem mērķiem un pārskaitējam citiem saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem;

[..].”

6

Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 19. pantu:

“1. Dalībvalstis nodrošina reģistra izveidošanu un uzturēšanu, lai nodrošinātu precīzu kvotu piešķiršanas, turēšanas, pārskaitēšanas un anulēšanas uzskaiti. Dalībvalstis var uzturēt savus reģistrus konsolidētā sistēmā kopā ar vienu vai vairākām citām dalībvalstīm.

2. Kvotas var būt jebkurai personai. Reģistram ir jābūt pieejamam sabiedrībai, un tajā jābūt atsevišķai uzskaitē par kvotām, kas ir katrai personai, kurai kvotas piešķirtas vai pārskaitētas.

[..].”

Vērtības tiesības

7

Umsatzsteuergesetz (Likums par PVN, turpmāk tekstā – “UStG”) 3.a pantā “Citu pakalpojumu sniegšanas vieta”, pamatlietā piemērojamajā redakcijā, ir noteikts:

“1. Citi pakalpojumi tiek sniegti vietā, kur uzņēmums veic savu darbību, atbilstoši 3.b un 3.f pantam. Ja šādu pakalpojumu sniedz pastāvīgs uzņēmums, konkrētā vieta tiek uzskatīta par pakalpojuma sniegšanas vietu.

[..]

3. Ja kāda 4. punktā minētā pakalpojuma saņēmums ir uzņēmums, piemērojot izņēmumu no 1. punkta, pakalpojums ir uzskatāms par sniegtu vietā, kur savu darbību veic pakalpojuma saņēmums. Tomēr, ja pakalpojumu sniedz kāda uzņēmuma pastāvīgā uzņēmumā, tad noteicošā ir šā uzņēmuma atrašanās vieta. Ja kāda 4. punktā minētā pakalpojuma saņēmums nav uzņēmums un viņa dzīvesvieta vai juridiskā adrese ir trešajā valstī, tiek uzskatīts, ka pakalpojums tiek sniegts viņa dzīvesvietā vai juridiskās adreses vietā.

4. "Citi pakalpojumi" 3. punkta izpratnē ir:

1)

patentu, autortiesību, preču zīmju tiesību un līdzīgu tiesību piešķiršana, nodošana un izmantošana;

[..]."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

8

Landgericht Hamburg (Hamburgas Apgabaltiesa, Vācijas) piesprieda A un B, kuri strīdā nodokļu konsultāciju uzņēmumam, naudas sodus par līdzdalību krāpšanas nodokļu jomā lietā saistībā ar krāpšanas shēmu pievienotās vērtības nodokļa (PVN) jomā, kuru no 2009. gada aprīļa līdz 2010. gada martam štenoja cits apšdzītais G un kuras mērķis bija atbrīvot no minētā nodokļa siltumnācas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecību.

9

Šajā krāpšanas shēmā bija iesaistīti vairāki uzņēmumi. Vācijas reģistrātais uzņēmums E, kuru faktiski kontrolēja G, iegādājās rvaistis no PVN atbrīvotas siltumnācas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotas un tādā veidā tās Luksemburgā reģistrētam uzņēmumam I, kuru arī vadīja G. Pārdotajās minētajās uzņēmums izsniedza uzņēmumam E rēķinus kredīta notas veidā, norādot tajos Vācijas piemērojamo PVN, un pārdēva kvotas Vācijas reģistrētam uzņēmumam C, kuram šajā nolūkā arī kredīta notas procedūrā tika izrakstīti rēķini ar norādi uz Vācijas piemērojamo PVN.

10

Uzņēmums E savās provizoriskajās deklarācijās par 2009. gada otro, trešo un ceturto ceturksni deklarēja apgrozījumu no kvotu pārdošanas uzņēmumam I, pieprasot PVN priekšnodokļa atskaitīšanu no iekšzemes piegādātāju fiktīvajiem rēķiniem. Par 2010. gada janvāri un martu šīs uzņēmums provizoriskās deklarācijas neiesniedza. Tādējādi tas izvairījās no maksājuma par kopējo summu EUR 11484179,12. Savukārt uzņēmums I par laikposmiem no 2009. gada aprīļa līdz jūlijam, no 2009. gada septembra līdz 2010. gada janvārim un no 2010. gada marta deklarēja uzņēmumam C sniegtos pakalpojumus kā ar PVN apliekamus darījumus un E izsniegtajās kredīta notās norādīto PVN nepamatoti norādīja kā priekšnodokli, tādējādi izvairoties no maksājuma par kopējo summu EUR 10667491,10.

11

No 2009. gada maija beigām A un B sniedza nodokļu konsultācijas uzņēmumam I, un G tiem uzdeva sniegt sašintu atzinumu par šo uzņēmuma situāciju PVN jomā. Šajā atzinumā bija minēts, ka uzņēmums I būtu varējis norādīt Vācijas PVN un pieprasīt to atskaitīt kā priekšnodokli tikai tad, ja tam Vācijas būtu pastāvīgs uzņēmums un no tā būtu veikti attiecīgie darījumi, un ka pirms pastāvīgā uzņēmuma izveides Vācijas izdotie rēķini esot jākorrigē.

12

Jēmot vērā ar atpakaļejošu datumu datētu līgumu par biroja telpu nomu Vācijas no 2009. gada 1. aprīļa, A un B, kuri nebija informēti par uzņēmuma I lomu krāpšanas shēmā nodokļu jomā, tādēļ sagatavoja provizoriskas koriģētas PVN deklarācijas par 2009. gada aprīli un maiju un

2009. gada 12. augustā iesniedza tās Vācijas kompetentajai nodokļu pārvaldei. Viņi šajās deklarācijās norādīja PVN, kas bija norādīts uzņēmumam E izsniegtajās kredīta notēs, kās priekšnodokli EUR 147519,80 apmērā par 2009. gada aprīli un EUR 1146788,70 apmērā par 2009. gada maiju, lai gan viņi uzskatīja, ka ir "liela varbūtība", ka uzņēmumam I nav pastāvīga uzņēmuma Vācijas.

13

Iesniedzējtiesa, proti, Bundesgerichtshof (Federālā Augstākā tiesa, Vācija), izskatot A un B, kā arī prokuratūras "Revision" [kasācijas] sūdzības par Landgericht Hamburg (Hamburgas Apgabaltiesa) spriedumu, norāda, ka tas, vai A un B atbilstoši Vācijas krimināltiesībām ir sodāmi par lēdžalību krāpšanu nodokļu jomā, ir atkarīgs no tā, vai viņi apzināti ir iesnieguši nodokļu pārvaldei nepatiesas provizorisks PVN deklarācijas, kurās nepamatoti tika atskaitīti priekšnodoklis saistībā ar kredīta notēm par uzņēmumam E sniegtajiem pakalpojumiem. Tā kā A un B nebija informāti par uzņēmumu E un I iekaušanu ar PVN saistītajā krāpšanas shēmā, kuru stenoja G, tā tas varētu būt tikai tad, turpina iesniedzējtiesa, ja no uzņēmumam E izsniegtajām kredīta notēm nevarēja pieprasīt priekšnodokļa atskaitīšanu tikai tāpēc, ka tajās nedrīkstēja būt norāde par PVN. Tāpēc precīzāk, ka uz rīcībām, kas bija izsniegti I ar juridisko adresi Luksemburgā, tas bija attiecināms tikai tad, ja emisijas kvotu nodošanas izpildes vieta nebija Vācijā. Norādīt PVN, kā to uzņēmums E darīja attiecībā uz uzņēmumu I, šajā gadījumā nebija atbilstošs tikai tad, ja atbilstoši PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunktam pakalpojuma sniegšanas vieta bija nevis pie pakalpojumu sniedzēja, uzņēmuma E, bet gan pie pakalpojumu saņēmēja, uzņēmuma I, un tādējādi pakalpojums nebija apliekams ar nodokli Vācijā.

14

Iesniedzējtiesa norāda, ka šīs pārdarījais nosacījums nozīmē to, ka 2009. gadā pakalpojuma sniegšanas vietai attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu nodošanu atbilstoši pamatlietā piemērojamajai UStG 3.a panta 4. punkta redakcijai, ar ko Vācijas tiesības transponēts PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkts, bija jābūt vietai, kurā pakalpojumu saņēmējs bija reģistrējis savu saimniecisko darbību vai kurā tam bija pastāvīgs uzņēmums, kas nozīmē, ka ir jānoskaidro, vai tirdzniecībā ar šādu kvotu ir "[citas] lēdžīgas tiesības" šo tiesību normu izpratnē.

15

Iesniedzējtiesa uzskata, ka jēdziena "[citas] lēdžīgas tiesības" interpretācija atbilstoši PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunktam nav arī tik acīmredzama, ka saistībā ar to vispār nerastos nekādas pamatotas šaubas. Tomēr tā sliecas domāt, ka atbilstoši šim noteikumam minētās kvotas ir "lēdžīgas", jo termins "lēdžīgs" nozīmē "atbilst pāc konkrētām pazīmēm" vai "salīdzināms ar to", ciktāl šajā tiesību normā minētajām tiesībām ir raksturīgs tas, ka likumdevējs piešķir tiesību subjektam absolūtas tiesības, ka tikai viņam vienam ir pilnvaras izmantot un lietot minētās tiesības, izslēdzot citas personas. Tādējādi emisijas kvotas būtu pielīdzināmas intelektuālā īpašuma tiesībām.

16

Šādos apstākļos Bundesgerichtshof (Federālā Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

Par prejudiciālo jautājumu

17

Ar savu jautājumu iesniedz jtiesa b?t?b? jaut?, vai PVN direkt?vas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka “[citas] l?dz?gas ties?bas” š?s normas izpratn? ietver ar? siltumn?cas efektu izraisošo g?zu emisiju kvotas, kas defin?tas Direkt?vas 2003/87 3. panta a) punkt?.

18

Šaj? zi?? vispirms ir j?nor?da, ka PVN direkt?vas 43. pant? ir ietverts visp?r?gs noteikums pakalpojumu sniegšanas nodok?u piesaistes vietas noteikšanai, ta?u š?s direkt?vas 44. un n?kamajos pantos ir ietverta virkne ?pašu piesaistes noteikumu. Ka izriet no Tiesas past?v?g?s judikat?ras par b?t?b? identisk?m Padomes 1977. gada 17. maija Sest?s direkt?vas 77/388/EEK par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem – Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma: vienota apr??inu b?ze (OV 1977, L 145, 1. lpp.), 9. panta norm?m, PVN 43. pants nav prim?rs attiec?b? pret t?s 44. un n?kamo pantu norm?m. Katr? situ?cij? ir j?p?rbauda, vai t? atbilst k?dam no š?s direkt?vas 44. un n?kamajos pantos min?tajiem gad?jumiem. Ja tas t? nav, attiec?gajai situ?cijai ir piem?rojams š?s direkt?vas 43. pants (šaj? zi?? skat. tostarp spriedumus, 1996. gada 26. septembris, Dudda, C?327/94, EU:C:1996:355, 20. un 21. punkts, un 2008. gada 6. novembris, Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet, C?291/07, EU:C:2008:609, 24. un 25. punkts).

19

No t? izriet, ka PVN direkt?vas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkts nav uzskat?ms par iz??mumu no visp?r?j?s normas, kurš b?tu j?interpret? šauri (šaj? zi?? skat. spriedumus, 2005. gada 27. oktobris, Levob Verzekeringen un OV Bank, C?41/04, EU:C:2005:649, 34. punkts, un 2006. gada 7. septembris, Heger, C?166/05, EU:C:2006:533, 17. punkts).

20

?emot v?r? šos apsv?rumus, ir j?noskaidro, vai siltumn?cas efektu izraisošo g?zu emisiju kvotu nodošana atbilst k?dam no PVN direkt?vas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkt? min?tajiem gad?jumiem, proti, vai runa ir par “autorties?bu, patentu, licen?u, pre?u z?mju un l?dz?gu ties?bu nodošanu un ties?bu p?reju”.

21

J?atz?st, ka š?da atbilst?ba skaidri neizriet no PVN direkt?vas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkta teksta, jo taj? konkr?ti min?t?s ties?bas attiecas uz intelektu?l? ?pašuma jomu, savuk?rt Direkt?vas 2003/87 3. panta a) punkt? min?t?s kvotas, kas izsaka valsts vai valsts p?rvaldes iest?žu at?auju emit?t siltumn?cas efektu izraisošas g?zes noteikt? laika posm?, šaj? jom? neietilpst.

22

Tomēr, pirmkārt, ir jānorāda, ka to savu secinājumu 62. punktā darījis arī ģenerālvokāls, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotām ar visām vai dažām no minētajām tiesībām ir zināmas līdzības. Proti, šīs kvotas un šīs tiesības nav materiālas, to turētājam tās piešķir ekskluzīvas tiesības un tās var nodot trešajai personai, izmantojot attiecīgi nodošanu vai pārēju, kā rezultātā šā trešā persona tās var izmantot saimnieciskās darbības vajadzībām. Turklāt, tāpat kā dažas no minētajām tiesībām ir jāreģistrē, arī minēto kvotu turētājam un nodošana atbilstoši Direktīvas 2003/87 19. pantam ir jāieraksta reģistrā.

23

Otrkārt, PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto gadījumu atbilstība siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotām ir jāizvērtē, ņemot vērā arī šīs normas mērķi.

24

Šajā ziņā ir jāatgādina, ka PVN direktīvas normu, kurās noteikta pakalpojumu sniegšanas nodokļu piesaistes vieta, mērķis, pirmkārt, ir izvairīties no konfliktiem kompetences jomā, kas var novest pie dubultas aplikšanas ar nodokļiem, un, otrkārt, ienākumu neaplikšanas ar nodokļiem vispār (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 6. novembris, Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet, C-291/07, EU:C:2008:609, 24. punkts, un 2015. gada 17. decembris, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, 41. punkts).

25

Attiecībā uz Sestās direktīvas 77/388 9. pantu Tiesa jau ir norādījusi, ka noteikumu par pakalpojumu sniegšanas vietu pamatā esošā loģika ir tāda, ka nodokļi pēc iespējas tiek uzlikti vietā, kurā tiek izmantotas preces un pakalpojumi (spriedums, 2009. gada 3. septembris, RCI Europe, C-37/08, EU:C:2009:507, 39. punkts).

26

Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu ietveršana PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajās “[citās] līdzīgās tiesībās” atbilst šim mērķim un loģikai.

27

Proti, pirmkārt, tā kā kvotu nodošana ir obligāti jāreģistrē Direktīvas 2003/87 19. pantā paredzētajā reģistrā, tad ieguvēja identitāti, vietu, kur tas reģistrējis savu saimniecisko darbību vai kur tam ir pastāvīgs uzņēmums, kura vajadzībām kvotas ir nodotas, vai arī viena dzīvvietu vai pastāvīgo dzīvvietu un līdz ar to arī valsti, uz kuru tiek nodotas kvotas, var viegli un ņoti precīzi noteikt.

28

Otrkārt, tā kā nodotās kvotas princips ir jāizmanto vietā, kur to ieguvējs veic savu saimniecisko darbību, nodokļu piesaisti šai pakalpojumu sniegšanas vietai rada kvotu nodošana, kas ļauj šim pakalpojumam piemērot tās valsts PVN tiesisko regulējumu, kuras teritorijā minētās kvotas tiek izmantotas.

29

Turklāt, kā savu secinājumu 84. punktā norādījis ģenerālvokāls, ir jāatzīmē, ka šo risinājumu ir izmantojušas arī lielākā daļa dalībvalstu, pirmkārt, pirms tika transponēta Padomes 2008. gada

12. februāra Direktīva 2008/8/EK, ar ko groza PVN direktīvu attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas vietu (OV 2008, L 44, 11. lpp.), kur, sākot ar 2010. gada 1. janvāri, attiecībā uz nodokļu maksājumiem sniegtajiem pakalpojumiem bija ietverts vispārīgais noteikums par to, ka pakalpojuma sniegšanas vieta ir vieta, kur ir reģistrēts tā saņēmējs, un, otrkārt, pirms tika transponēta Padomes 2010. gada 16. marta Direktīva 2010/23/ES, ar ko PVN direktīvu groza attiecībā uz fakultatīvu un pagaidu apgrieztas maksāšanas sistēmas piemērošanu attiecībā uz noteiktu pakalpojumu sniegšanu ar paaugstinātu krāpšanas risku (OV 2010, L 72, 1. lpp.), ar ko PVN direktīvā tika iekļauts 199.a pants, kur paredzēts, ka dalībvalstis var noteikt, ka persona, kas atbildīga par PVN nomaksu, ir nodokļa maksātājs, kurš saņemis siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju kvotas Direktīvas 2003/87 3. panta izpratnē.

30

Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīvas 56. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “[citas] līdzīgās tiesības” šīs normas izpratnē ietver arī siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju kvotas, kas definētas Direktīvas 2003/87 3. panta a) punktā.

Par tiesības izdevumiem

31

Attiecībā uz pamatlietas pusēm šīs tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesības izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopīgo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 56. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā normā minētās “[citas] līdzīgās tiesības” ietver Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, 3. panta a) punktā noteiktās siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju kvotas.

[Paraksti]

(*1) * Tiesvedības valoda – vācu.